

Pro Cœl. *Sed quid ego ita gravem personam induxi? Excitaverat in præcedenti Orationis cursu Appium cœcum quasi ab inferis, qui Clodium gravissima Oratione objurgaret; hoc ubi fecit, his verbis commoda Epanorthosi antea facta & dicta revocat.*

Ad Frat. *Sed nescio, quo pacto ad præcipiendi rationem delapsa est Oratio mea, cum id mihi propositum initio non fuisset.* Instituerat antea fratrem, ut diligenter in Rep. moderanda perseveraret, corrigit autem adhibita Epanorthosi, ex eo, quod de præcipiendo initio minime cogitasset.

Horat. ad fin. I. Od. I. I. Carin. hac Epanorthosi utitur:

Sed ne, relictis Musa procax jocos,

Cœæ retrectes munera nenia:

Mecum Dionæo sub antro

Quære modos leviore plectro.

CAPUT XXVIII.

XI. APOSIOPESIS

est, cum sententiæ inchoatæ cursus reticendo vel abrumpendo Orationem revocatur. Latine dicitur Reticentia, ut: Psal. 6. v. 4. *Anima mea turbata est valde, sed tu Domine usque quo?* scilicet differs auxilium, Æneid. I. *Quos ego: sed motos præstat componere fluctus.*

(Dicitur Α'ποσιώπησις ab ἀποσιωπάω, ἦσω, obticeo, inter sisto, rursus taceo. Cicero *Reticentiam*, Celsus *Obticeantiam*, alii vero Interruptionem nominant. Ostendit autem hæc figura potissimum affectus vel iræ, ut: Quos ego: sed motos, &c. vel sollicitudinis & quasi religionis, ut: apud Cic. pro Milon. *An ille hujus legis, quam Clodius a se inveniam gloriatus est, mentionem facere ausus est, & viro Milone, ne dicam Consule? de nostrum enim omnium: non audeo*

deo totum dicere: v
n audeo: ad finem

12. Aposiopeli
ula ad sententia
cessaria defunt, u
Plura otiosus, scil

(Eclipsis idem est
igitur constructio
dis, Ellipfin esse
sententia constructio
fectus spectatur, Rh
igitur in solidum t
gnatur, Ellipseos eti
en redditum, corpus
te, ut: Ne libertate
per singula Aposiop

Exer

Math. 9. v. 6. U
di in terra remitte
v hinc restituetur.

Luc. 19. v. 41. V
li cogitasset in des
et perirent, etia

Rom. 5. v. 16. A
est, omnes pereunt)

condemnant) ex ut
ne) ad condemnatio

in delictis (deceit

1. Corinth. 6. v
designata.

Rom. II. v.
igit.

audeo totum dicere: vel transitus causâ ad aliud, ut: *Plura non audeo*: ad finem propero, &c.

2. Apopsiopesi subjicitur *Eclipsis*, cum vocabula ad sententiam Orationis complendam necessaria desunt, ut: *Ille nihil*, scilicet respondet. *Plura otiosus*, scilicet scribam.

(*Eclipsis* idem est quod *Ellipsis* sive *Defectus*, puta, vel legitimæ constructionis, vel elegantix Orationis: Ubi notabis, *Ellipsin* esse figuram Grammaticæ, quatenus convenientia constructionis consideratur; quatenus autem affectus spectatur, Rhetoricæ figura propria est. Non recte igitur in solidum figuris Grammaticis a quibusdam assignatur, *Ellipseos* etiam species est *Ἀναμάρτορον*, hoc est, *non redditum*, cujus in Scriptura passim occurrunt exempla, ut: *Ne libertatem in occasionem carnis, deest, detis*. Quæ singula Apopsiopesi recte subjiciuntur.)

Exempla promiscua alia.

Matth. 9. v. 6. *Ut autem sciatis, potestatem habere Filium Dei in terra remittendi peccata*, deest: *Etiam sanitas agro huic restituetur*.

Luc. 19. v. 41. *Videns civitatem flevit super illam, & ait: Si cognovisses in die tua hac ea, quæ ad pacem tuam scilicet pertinerent, etiam curares*.

Rom. 8. v. 16. *Et non sicut per unum, qui peccaverat (deest, omnes pereunt) ita donum. Nam iudicium (peccatum condemnans) ex uno (deest propagatur carnali generatione) ad condemnationem. Donum autem seu gratia ex multis delictis (deest liberat seu salvat) ad justificationem*.

I. Corinth. 6. v. 13. *Escæ ventri, & venter escis: scilicet destinata*.

Rom. II. v. 11. *Per lapsum illorum salus scilicet contigit*.

Rom. II. v. 16. *Quod si primitiæ sanctæ, & conspersio* (deest, *sancta est*) & *si radix sancta & rami* (scilicet *sancti erunt.*)

Georg. 3. *Densior hic soboles, hic largi copia lactis, sc. est cera.*

Virg. Eclog. 3. *Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula,*

Juncta fuit? scilicet metuisti.

Item: *Novimus & qui te, transversa tuentibus hircis, Et quo, sed faciles Nymphæ risere, sacello.*

Æneid. 6. *Æquis erit mecum, juvenes, qui primus in hostem? scilicet irruet.*

Terent. in Andr. Act. I. Scen. I. *Quem quidem ego, se sensero, sed quid opus est verbis?*

Item in Eunuch. Act. I. Sc. I. *Egone illam? quæ illam? quæ me? quæ non? Sine modo, mori me malim. Sentiet qui vir sim.*

Plaut. in Amphit. Act. I. Sc. 3. *Cui ego jam hoc Scipione? scilicet silentium imponam.*

CAPUT XXVIII.

I. A P O S T R O P H E
est, cum Oratio ad aliam, quam instituta Oratio requirit, personam, vel quasi personam, convertitur. *Latine dicitur Aversio.*

(Dicitur ἀποστροφή averfio, avocatio ab ἀποστέφω, ψω, avertō, revoco, alio flecto. Sic dicta, quia ab ea, de qua loquimur, ad aliam personam nos avertimus. Unde vulgo Apostrophe definitur: *cum persona in Oratione mutatur compellendi alicuius gratia; vel: cum oratio ad certam aliquam personam convertitur, quæ nominatim appellatur.* Dico vel *Quasi personam*: quia persona hic non proprie, sed improprie intelligitur, ne rebus quoque mutis & inanimatis tribuatur, ac tanquam impersonaliter accipiat.)

2. Modi

2. Modi ejus
bus ad Deum
hoc opus eorum
v. 22.
nam propter m
ordia tua.

(Est hæc Apostro
tatillius, cum apud
mate tradendo & in
ur, ut Æneid. I. A
morph. I. Dii caput
Apostrophes est
lampa.)

Vel 2, ad hunc
conversio, ut: P
vrea & tanquam

Verf. 10. Et v
ni judicatis terr

Hic ubi Prophet
dis, per Apostro
a le Domino subji
venit le David a l
eosque his verbis a
perenni iniquitat
dus concionibus la
ubi co cionatores
guis per apostroph

Vel 3, ad r
ad personam
11. v. 22. Et
que exaltata es